

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ประสบการณ์ที่วัดอัมพวัน
โดย ผศ. สุขนิจ กล่อมจันทร์

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ประสบการณ์ที่วัดอัมพวัน

ผศ. สุขนิจ กล่อมจันทร์

ดิฉันได้มารู้จักวัดอัมพวันอย่างแท้จริง เมื่อคราวที่พุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ จัดอบรมกรรมฐานให้แก่ข้าราชการบำนาญและประชาชนทั่วไป ดิฉันได้มาอยู่กับคุณแม่ซึ่งเป็นข้าราชการบำนาญ และท่านอาจารย์ละเอียด วิสุทธิแพทย์ เป็นผู้นำ มีอาจารย์ในวิทยาลัยครูพิบูลสงครามที่ยังไม่เกษียณ ๓ คน รวมทั้งดิฉัน แต่เดิมดิฉันไม่รู้จักหลวงพ่ोजรัญและวัดอัมพวัน ท่านอาจารย์ละเอียด เป็นอาจารย์ของดิฉัน ได้มาบอกบุญพิมพ์หนังสือสวดมนต์เพื่อแจกในวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่ोजรัญ ดิฉันก็ทำบุญไปเพียง ๑๐๐ บาท เพราะไม่รู้จัก แต่เห็นว่าเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่คนทั่วไป

ดิฉันได้รับหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติจากท่านอาจารย์ละเอียด เมื่อมีเวลาวางนมาอ่าน รู้สึกสนใจ ในปึกัดมากได้ร่วมทำบุญ และขอรับหนังสือมาอ่านอีก มีความเลื่อมใส ใคร่รู้ และทดลองปฏิบัติธรรม ได้ทราบเรื่องราวของหลวงพ่ोजรัญและลูกศิษย์ตลอดจนวัดอัมพวัน จึงได้เดินทางมาร่วมปฏิบัติธรรมกับพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เมื่อเดือนธันวาคม ๖๒ ๖๓ วัด ดิฉันรู้สึกว่าเป็นวัดที่สะอาด มีระเบียบ มีการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งปลูกสร้างที่เป็นของเก่าและใหม่ แบ่งแยกเขตกันโดยไม่ขัดเขิน

ที่อยู่ของพระกับฆราวาสก็แยกกันดี ไม่เห็นพระออกมาเดินปะปนกับฆราวาส **ที่ประทับใจดิฉันมากที่สุดคือ กฎหลวงพ่ोजรัญ ไม่คาดคิดว่าเจ้าอาวาสจะอยู่ที่นี้ เพราะหลังเล็ก เก๋ๆ ไม่ได้ตกแต่งอะไรที่เป็นวิจิตรตระการตา ผิดกับศาลาอื่น ๆ จุดนี้เป็นจุดที่ดิฉันประทับใจ อยากเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ोजรัญมากค่ะ ดิฉันคิดว่าได้พบพระที่มีเมตตาสูง เห็นแก่ผู้อื่นมากกว่าตัวเอง เป็นพระที่ดิฉันไม่เคยพบมาก่อน**

วัดนี้เป็นวัดที่มีลูกศิษย์มากทุกระดับ มีความเจริญทางวัตถุและแสดงถึงความเจริญทางจิตใจในหลาย ๆ เรื่อง การปฏิบัติธรรมครั้งแรกของดิฉันเป็นการรับแคตตาล็อก เพราะต้องรับประทานยาหลังอาหาร จึงต้องรับประทานอาหารเย็นด้วย เรือนที่ดิฉันอยู่เป็นเรือนริมน้ำรับรองวิทยากร ท่านวิทยากร พ.อ. ปาน จันทราบุษย์ อยู่ชั้นบน ดิฉัน อาจารย์ละเอียด และเพื่อนอาจารย์อยู่ชั้นล่าง รวมทั้งคุณแม่ของดิฉัน

คืนแรกที่เรือนหลังนี้ ดิฉันฝันเห็นเด็กผู้หญิงอ้วนขาว อายุประมาณ ๖-๗ เดือน น่ารักมาก เหมือนตุ๊กตา แต่ทราบว่ามีโชคน เขามาปรากฏตัวให้เห็น

คืนที่สอง ดิฉันก็ฝันอีก เป็นเด็กอีก แต่ต่างจากคนที่มาคืนแรกและฝันเห็นทุกคืน ในลักษณะปรากฏให้เห็น และเป็นเด็กไม่เข้ากันทุกคืน ดิฉันได้คุยให้เพื่อนอาจารย์ด้วยกันทราบเมื่อกลับมาถึงวิทยาลัย ไม่กล้าเล่าตอนอยู่ที่วัดเกรงว่าเพื่อนจะกลัว พอเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง มีคนหนึ่งบอกว่าให้ไปซื้อสลากกินแบ่ง ดิฉันก็ไปซื้อ ปรากฏว่าถูกละเอียดที่เพื่อดีให้ว่า ผิดเด็กต้องเป็นเลขนี้ธรรมดาไม่มีความรู้และไม่ชอบซื้อ แต่เพื่อนยั่วเขามาขอส่วนบุญ เมื่อถูกก็ทำบุญไปให้เขา ดิฉันเลยรีบทำบุญใส่บาตร กรวดน้ำไปให้ เรื่องฝันเห็นผีนี่ ผอกลับมาบ้าน ดิฉันก็ฝันอีกนะค่ะ แต่ฝันเพียงคืนเดียว คราวนี้เป็นเด็กผู้ชายอายุไม่เกิน ๕ ขวบ ขาพิการ

ต่อมาครั้งที่สอง ดิฉันได้อาสาช่วยอาจารย์ละเอียดพานักศึกษามาปฏิบัติธรรมกับมหาวิทยาลัยพุทธชินราช มหาวิทยาลัยครู กำแพงเพชร เพชรบูรณ์ พิบูลสงคราม และนครสวรรค์ **การมาครั้งนี้ เพราะดิฉันเคยพบความสุขจากการปฏิบัติครั้งแรกกับพุทธสมาคมฯ** ดิฉันได้รับความรู้สึกเป็นสุข ปลอดภัย อธิบายให้ใครฟังไม่ถูกประมาณ ๒๐ นาทีในคืนที่สองของการปฏิบัติ และคำพูดของท่าน พ.อ.ปาน ที่อธิบายเรื่องการเกิด-ดับ ประโยคที่ว่า **“เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป”** เข้ากับสภาวะของดิฉันพอดี ดิฉันนั่งสมาธิรู้สึกปวดมาก เมื่อกำหนดว่า ปวดหนอ ๆ ๆ ไปถึงจุดจุดหนึ่งก็ไม่ปวดอีกเลย มีความว่างโล่ง เบาสบาย จนอธิบายไม่ถูก แต่นั่งสมาธิอีกครั้ง ก็ไม่ได้รับความรู้สึกอย่างนั้นอีกเลย ในครั้งที่สองที่มากับนักศึกษา

ดิฉันได้พักที่เรือนริมน้ำหลังเดิม ห้องเดิมอีกแล้ว อาจารย์ละเอียดถามดิฉันเหมือนกันว่าจะแลกห้องใหม่ ใจดิฉันอยากแลก แต่ความเกรงใจอาจารย์ที่ว่ามิชอบมาก จึงฝันใจบอกไปว่า **“ไม่เป็นไรค่ะ”** แต่ใจนั้นกลัวหนอย ๆ นื่องที่พิกัดกับดิฉันชื่ออาจารย์ชลิรัตน์ จันทร์เชื้อ เธอสมัยใหม่มาก จิตของดิฉันตอนนั้นไม่เต็มที่ให้อาจารย์ชลิรัตน์นอนที่เดิมของดิฉัน แต่ไม่ได้เล่าให้ทราบ เกรงว่าเธอจะกลัว ดิฉันได้สวดมนต์ บาเพ็ญสมาธิ แผ่ส่วนกุศลและแผ่เมตตาไปให้ดวงวิญญาณทั้งหลาย ทุกครั้งที่ทำบุญ นั่งสมาธิ และเดินจงกรม

คืนแรกดิฉันก็ฝันถึงผีนอีก มาให้เห็นเหมือนเดิม ดิฉันเกิดอารมณ์หงุดหงิด บอกกับตัวเองว่า ดิฉันมาปฏิบัติธรรมเพื่อหาความสงบของจิตใจ ไม่ใช่มารับสินบนจากผีให้ถูกละเอียดหวายรางวัล ดิฉันไม่รำรวย แต่ก็ไม่ได้ยากจน อยากให้ผีทั้งหลายรู้ว่าดิฉันกลัว ไม่อยากเห็น ไม่อยากต้องรับรู้ แล้วตัวเองจิตใจห่อ

วันรุ่งขึ้นดิฉันก็ไปปฏิบัติธรรมตามปกติ แต่อาจารย์ชลิรัตน์เธอบอกว่า ไม่ค่อยสบาย ขอนอนอยู่ที่ที่พัก ไม่ต้องเรียกเธอ เพราะตอนนี้เธอเป็นฤดูหนาว เป็นช่วงหนาวจัดมาก และต้องลุกเวลา ๔ ดิฉันก็ไม่ได้อะไร พอตอนพักหลังจากรับประทานอาหาร

เข้าแล้ว อาจารย์ชลิรัตน์เล่าว่า เห็นเด็กผู้ชายอายุไม่เกิน ๑๐ ขวบ เป็นเด็กท้องนา ไม่ใส่เสื้อ ไว้ผมแกละแบบเด็กโบราณ มาเมียง ๆ มอง ๆ ดูอาจารย์ด้วยความสนใจใคร่รู้ ดิฉันจึงเล่าเรื่องความฝันของดิฉันให้อาจารย์ชลิรัตน์ทราบและออกความเห็นกันว่า เรื่องนี้ทำไม่หนอจึงมีแต่เรื่องของเด็ก ๆ น่าจะมีเด็กตายที่บริเวณนั้นะ อยากจะกราบเรียนถามหลวงพ่อดุสิต แต่ท่านมีแขกมาหาตลอดเวลา หลวงพ่อดุสิตต้องหนีต๋นหนีจากการรับแขก แล้วจึงปลีกเวลามาพบพวกเราแม้อากาศจะหนาวมากและตึกเพียงใด พวกเราทราบและซึ่งใจในความเมตตาของหลวงพ่อดุสิต

ในคืนที่สอง ดิฉันฝันเห็นหญิงชาวบ้าน อายุประมาณ ๑๘ ปี มาชวนดิฉันไปดูอะไรกันที่ตลิ่งริมน้ำใต้ต้นพุทรา ดิฉันไปถึงเห็นกองรกและเด็กตายแล้วเป็นผู้ชาย หญิงนั้นบอกว่า ผู้ชายทำให้เขาท้องแล้วไม่รับ จึงทำให้ลูกออกมาก่อนกำหนด ประชดผู้ชาย เขาถามดิฉันว่า "พิตุชิ หน้าเหมือนพ่อของเขามากไหม" ในฝันดิฉันก็ตอบไม่ได้ เพราะไม่ทราบ ไม่เคยเห็นพ่อของเด็ก และเด็กนั้นก็เป็นตัวอ่อนที่ยังไม่เต็มวัยที่จะออกมาเป็นทารก เมื่อตื่นแล้ว ดิฉันเล่าให้อาจารย์ละเอียดฟัง อาจารย์ถามว่า "เคยแต่งบุตรไหม?" ดิฉันไม่เคยแต่ง ไม่เคยทำแท้ง และไม่เคยมีปัญหาเรื่องการท้อง หรือแท้งบุตร ดิฉันแต่งงานกับสามีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย อยู่ด้วยกันมา ๒ ปี จึงมีบุตร ในคืนที่สาม ดิฉันไม่ได้ฝัน แต่มาพบเลย การมาครั้งนี้ดิฉันตั้งใจแน่วแน่จะถือศีลแปด คืองดอาหารมื้อเย็น ทำให้ดิฉันเพลีย กระวนกระวายมาก

เวลาถึงอาหารเย็นในวันที่สาม ดิฉันจึงถามพวกที่เขากลือศีลแปด รุ่นพี่ ๆ ที่เคร่งครัด น่าศรัทธา ดิฉันอยากเป็นอย่างพวกเขา คือมีดวงหน้าสงบบริบ ดวงตาประกายสว่างสะอาด เหมือนดวงตาทารก เขามอบดิฉันว่า หลังจากเวลาห้าทุ่มไปแล้ว ออกจากการถือศีลแปด ก็รับประทานอาหารได้ และคืนนั้นเป็นวันที่หลวงพ่อดุสิตมาเยี่ยม เป็นวันโกน ดิฉันจำได้แม่นมาก ดิฉันปรารภกับอาจารย์ละเอียดว่า เพลียมาก หัวข้าว กระวนกระวาย ไม่ค่อยสงบ อาจารย์ได้ให้คนขับรถไปซื้อข้าวเตรียมไว้ให้ดิฉันรับประทาน ตอน ๕ ทุ่มไปแล้ว

คืนนั้นเป็นวันอาทิตย์ด้วย หลวงพ่อดุสิตขึ้นช้ากว่าเวลา ๑ ชั่วโมงกว่า เพราะมีแขกมามากเหลือเกิน แต่หลวงพ่อดุสิตก็ยังไม่เกรงแก่พวกเรา ท่านยังมีขลุ่ยกลองให้อาจารย์ละเอียด แห่อาจารย์พรทิพย์ ชุติศักดิ์ ให้พวกเราได้หัวเราะหายว่ง แต่ดิฉันมักมากในการรับประทาน ใจนึกถึงแต่อาหารที่คนรถซื้อเตรียมไว้ให้ คอยดูเวลา ๕ ทุ่ม ๑ นาที ก็เลยออกไปนำห่อข้าวมาจะรับประทานที่ที่พัก

แต่พอแกะห่อข้าวออก ดิฉันรู้สึกเย็นเยือกทั่วไขสันหลัง เป็นความเย็นที่หนาวแปลกมาก น้ำกลั้วเหลือเกิน ได้กลิ่นที่ติดเอาเองว่า เป็นกลิ่นน้ำมันพราย และมีความรู้สึกที่ดิฉันไม่ได้เคยรู้คนเดียวขณะนี้ เหมือนมีใครอยู่ทางเบื้องซ้ายของดิฉัน ถ้าดิฉันเงยหน้าขึ้นจะต้องพบทันที ดิฉันตัวสั่นไปหมด กลั้วสลดหด ห่อมนะโม พุทโธ ฯลฯ สลับไปสลับมา ดิฉันบอกกล่าวแล้ว ๆ ๆ อยู่ให้เห็นขอให้กลับ ๆ ๆ จะทำบุญไปให้ สลับไปสลับมาอย่างนี้ ครั้งแรกลูกไม่ไหว ขาแข็ง ก้าวไม่ออก ลักพังกักได้ เดินดูแต่ปลายเท้าตัวเอง ไปยังศาลาธรรมสพทานทุก ๆ

ชีวิตอยู่บนนั้น ขณะนั้นหลวงพ่อดุสิตกำลังแจกพระคณาที่หลวงพ่อดุสิตหัก และกำลังถ่ายรูปกันอยู่ เป็นเวลาห้าทุ่มยี่สิบกว่านาที่คะ ธรรมดาดิฉันไม่เคยเชื่อว่าผีมีจริง สอนลูกด้วยว่าไม่มี ไม่ให้กลัว ดิฉันไม่เคยห้อยพระ มีความคิดว่าพระอยู่ในใจเรา เราไม่ทำชั่ว ไม่คิดร้าย ไม่เบียดเบียนใคร มีลมมัจจุ มีสติแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าด้วยปัญญาของเราได้ ไม่เคยพะวงหรือหวาดกลัวอะไร มาจนถึงอายุ ๔๔ ปีเข้าปีนี้ ดิฉันชักจะต้องเชื่อเสียแล้วว่าผีมีจริง ดิฉันกลับมาเล่าให้อาจารย์กมลนาถ มาลากุล เธอสอนภาษาอังกฤษเคย **แซนหัก หลวงพ่อน่าน้ำร้อนเดือดพล่าน อมแป๊ะให้เธอ** เธอฟังแล้วบอกว่า ครั้งแรกที่ไปกับดิฉัน (ตอนพุทธสมาคมฯ เป็นผู้จัด) เธอก็ฝันเห็นเด็ก ๆ มาเล่นกันเจียวจ้าว เป็นภาพการพ่ายเรือเล่น การเล่นสนุกสนานของกลุ่มคน มีเสียงอะอะไววายวาย ที่ครึกครื้น ส่วนมากเป็นเด็ก ๆ แต่ไม่ได้เล่าให้ใครฟัง ดิฉันกลับจากวัดก็ได้ไปบาตรอุทิศส่วนกุศล เวลาไปบาตรจะอธิษฐานว่าขอให้ได้ไซของดียิ่ง ๆ ขึ้น ได้ไซมากขึ้น

แล้วได้อย่างอธิษฐานทุกที ดิฉันทำบุญส่วนมากจะทำไปเฉย ๆ ไม่ค่อยอธิษฐาน เพราะสามีเขาคอยแซวดิฉันว่า ติดสินบนพระคำคำใดก็เผลอ ทำให้ดิฉันละอาย ไม่กล้าทำอะไร แต่คนป้าของดิฉันเคยสอนว่า ทำบุญแล้วต้องอธิษฐาน ตอนหลัง ๆ ดิฉันก็ขออะ ขอให้จิตใจแจ่มใส เบิกบาน มีปัญญา ไม่เคยขอทรัพย์สิน เงินทองอะไรเลย เพียงคิดว่าใจสงบ เข้าถึงธรรม ก็เป็นสิ่งประเสริฐ สมควรแก่เวลา ศรัทธาที่เราลงไปแล้ว

----- จบ -----